

מ ש פ ט

אז ככה זה:

בהתחלה - כשהטפטוף אפילו לא התחיל, ועל מברל בכלל לא חשבנו -
רק נקודה פה נקודה שם,
גם אז ידעתי שכמה שלא קשור אלי העניין - לא בי, לא במשפחתי,
אפילו לא בחברים,
ידעתי שיש בי צער.
צער על ארתם רגעים שבעצם לא ישנו,
כאשר חבר נתיק כלשהו כבר לא יהיה לעולם במקום ממקומותינו,
במצב הזה והזה שאותו אנחנו מקרינים לפנינו כמו סרט,
ובעצם אתה מבין שזהו המדד לזמן שעובר -
עובר במהירות עצומה,
ואלה הזכרונות הקטנים
שאומרים לנו שעוד אבן קטנה מפסיפס הילדנת נשברה -
אבן שתשים לב אליה הרבה יותר מאותו רגע שהיא חסרה,
וכשלא ישארנו יותר אבנים,
תדע שגם אתה חלק מאותו פסיפס.

ת מ י ר . ש